

Pavle Kveder

Mladina na smučeh

(Po mladinskem državnem prvenstvu v smučanju.)

Kakor nemirno mravljišče je izgledala Planica letos v prvih februarških dneh. Povsod je bilo polno malih šolarjev — smučarjev. Tri dni so se namreč vršile v lepi, zasneženi gorski dolini Planici tekme. Mladina je tekmovala med seboj v teku, skokih in slalomu. To je bilo mladinsko državno prvenstvo! Kako lepo je bilo, vedo povedati tisti, ki so mogli občudovati in videti pogumne junake, ki se ne boje mraza in snega. Kaj šel! Prišli so, da pomerijo svoje znanje s tovariši iz drugih krajev naše domovine. Res, te mladinske tekme so postale praznik naše smučarske mladine.

Iz vseh krajev naše lepe Slovenije, kjer je doma smučarstvo, so prihiteli mladi, majhni in veliki smučarji. Največ med njimi je bilo seveda Gorenjcev, ki so spet pokazali, da so celi mojstri v smučarskih panogah. Z Bleda, Bohinja, Celja, Jesenic, Jezerskega, Kranja, Kranjske gore, Ljubljane, Mojstrane, Podkorena, Planice in Tržiča so bili doma ti mladi tekmovalci.

Planica se je svečano pripravila za ta veliki dan. Mehke snežinke so ji stkale novo obleko. Tiho se je dolinica stisnila pod visoke skalnate strmine, nad katerimi kraljujejo naši lepi vrhovi. Jalovec, Mojstrovka, Cipernik. Ponca in vsi ostali vrhovi so se oblekli v svečane debele snežene kožuhe. Ponosno so zrli ti mogočni velikani na veseli živčav v planiški dolinici in se z njim vred veselili.

Ne mislite, da so tekme lahka reč! Ni kar tako, če se pomerijo med seboj navdušeni mladi smučarji! Že pri navadnih tekmah se vsak potrudí, da se odreže pač čim boljše, kaj pa šele pri takile važni tekmi za mladinsko državno prvenstvo! Tu hoče vsak tekmovalec še posebno pokazati znanje, vzdržljivost, hitrost in spretnost, pa tudi voljo do zmage in lepe športne borbe, ki se razvije med tekmovalci.

Prvi dan mladinskih tekem je bil določen za tekme v teku. Ni šala teči na smučeh! Tekmovalec mora imeti predvsem zdravo srce in utrjeno telo, ki je vajeno zdržati napore, tekač mora biti vztrajen in hiter. Ker so bili tekmovalci različnih starosti, so jih pri teku razdelili po letih v štiri skupine. Najstarejši so se pomerili na 10 km dolgi progi, mlajši na 6 km, najmlajši pa v dveh skupinah na 3 km. Ta razdelitev je nujno potrebna, ker najmlajši in najmanjši bi gotovo ne zmogli onih naporov kot največji, ki so bili že kar celi fantje. Pa tudi zdravju bi lahko škodilo. Vsaka proga, ki so jo morali tekmovalci preteči, je bila dobro zgažena in zaznamovana z barvastimi trakovi, da so vedeli tekmovalci, kje poteka njihova proga.

To je bilo nemirnosti pred tekmo! In nervoznosti! Toplo sonce je veselo pokukalo v dolino in objemalo s toplimi žarki to navdušeno mladino. Žal pa, da je toplota razmehčala sneženo vrhnjo plast, kar je povzročilo težke skrbi mladim tekmovalcem. Moker sneg se silno rad lepi na smučí in preprečuje hitro drsenje. Pa so si tudi zdaj znali ti junaki pomagati. Najspretnejši

so se brž zatekli k dobrim učiteljem, ki so jim dali maže in jim nasvetovali, kako in kaj naj store.

Z velikimi števkami na prsih in hrbtu, z zaskrbljenim obrazom in z voljo do zmage in borbe so odhajali drug za drugim ti nadebudni tekmovalci. Prekopicavali so se na progi, potili v boju za čast in uspeh, boljši in bolj vzdržljivi so prehiteli opešance. Nekateri so se jezili nad slabo smuško opremo, temu so se pregloboko vdirale palice, ker niso imele krpelj, onemu se je zlomila trhla leskovka, tretjemu so se pretrgale slabe vezi. Toda skoraj nobeden izmed tekmovalcev ni odnehal. Jasno je bilo v njihovi zavesti, da je izstopiti nečastno! Zato so prihajali na cilj eni sveži, drugi utrujeni, ti

Zasajene zastavice tvorijo vratca, skozi katera morajo tekmovalci ...

Kot kače se zvijajo spretni tekmovalci med vrati pri slalomu ...

žalostni, oni veseli, z zlomljenimi palicami in pretrganimi vezmi. Prišli so na cilj eni prej, drugi pozneje. Eden najmlajših pa je celo opešal na progi. Preveč na debelo se mu je lepil sneg pod smučmi, pretežko delo je bilo zanj nositi s smučmi še težak sneg. Kar v sneg se je vlegel, da se odpočije. In tako ga je našel, v snegu ležečega, starejši funkcionar. Pobral ga je, mu pustil smuči kar na nogah in ga nesel »štuporamo« po progi in kar z njim na hrbtu primučal skozi cilj. Tako je tudi ta najmlajši in najmanjši privozil na cilj. Med štiriinšesdesetimi tekmovalci je bilo mnogo nadarjenih in dobrih, ki bodo kmalu zamenjali naše odlične starejše tekmovalce.

Drugega dne je bila tekma v slalomu. Slalom je smuški tek, oziroma smuk med vratci. Kako pa je to? Pri slalomu smučamo po strmini navzdol po točno določeni progi, ki je zaznamovana z zastavicami. Dve zastavici, oddaljeni med seboj do 4 m, tvorita ena vratca, skozi katera mora presmučati vsak tekmovalec. Takih vratc je veliko in so tako zasajena v snegu, da mora tekmovalec, ki vozi skozi nje, v brzini spreminjati smer in če drse

smučiči prehitro, jih mora ustavljati. Pri slalomu mora tekmovalec dobro obvladati smučke like in brzino, če hoče doseči dober uspeh.

Proga za to težko smučsko panogo je bila na tako imenovanem »slalomišču«, na plazu v strmini. Tam so namreč letos postavili prvo vzpenjačo, ki potegne po tri smučarje naenkrat visoko pod skale na vrh strmine. Od tam pa se spuščajo potem smučarji v dolino. Proga je bila dolga 380 m, začetno mesto (start) pa je bilo približno 90 m nad ciljem. Višinska razlika proge je bila torej 90 m. Da ste tam videli, kako spretno in hitro znajo krmariti med zastavicami naši mladi tekmovalci! Megla je zagrnila med tekmo celo strmino in prav na lahko je snežilo. Toda dobre volje in veselja ni zmanjkalo in tekma se je vršila in končala v redu. Čez 50 tekmovalcev je moralo prevoziti progo dvakrat, skupni čas obeh voženj pa je odločil vrstni red. Najboljši je bil spretni Mulejev Tinček iz Tržiča. Zelo dobri in sigurni pa so bili tudi Celjani in pa seveda Gorenjci.

Zadnji dan pa je bil namenjen tekмам v skokih. Skoke naša mladina najbolj ljubi. Ponoči je prenehalo snežiti in na lepo pripravljeni skakalnici je bilo v nedeljo dopoldne že navsezgodaj vse živo. Nad 70 tekmovalcev je nestrpnno pričakovalo začetek skokov. Popravljali so nalet, most (odskočišče), doskok in iztek. Celo skakalnico so še enkrat sami zgladili in vsak je na tihem računal, da bodo njegovi skoki najdaljši in najboljši. Saj ve vsak: Ni namreč važno le, da daleč skočiš, tudi lepo je treba skočiti, ker strogi sodniki ocenijo oboje: daljino in lepoto skoka. Najmanjši so skakali na 25 metrski skakalnici dopoldne, večji pa na 40 metrski na plazu popoldne. Pogumno in lepo so skakali. Za oceno je moral vsak skočiti dvakrat. Najbolj je navdušil s svojo pogumnostjo gledalce najmlajši jugoslovanski skakač 7 letni Jože Ozvald iz Rateč. Z veliko številko 161 se je ponosno vzpenjal s smučmi na rami po strmini ob skakalnici. Njegovi skoki so vzbudili mnogo smeha. Skakal je zelo pogumno. Smejali so se mu pa zato, ker se je obakrat po doskoku zatrkjal po snegu. Prvič se je kar po utrjeni »zadnji plati« pripeljal po doskočišču, drugič pa je privozil v dno izteka kar po trebuhu. Pobral se je, se otrešel snega in jezil na nesrečo, da je kar dvakrat padel, in to na tekmi!

Vse tri dni je nastopilo nekaj čez 200 tekmovalcev, zadnji dan pa so jih v Ilirskem domu pogostili z malico. Zadnje popoldne je bilo v rateški šoli razdeljevanje nagrad. Kar 46 daril so dobili mladi tekmovalci. Obdarovani so se veselili doseženih uspehov in daril, ostali pa so odšli na svoje domove zadovoljni. Vsak izmed njih pa je nosil v srcu željo in obljubo samemu sebi, da se bo v prihodnje še bolj vadil in da bo prihodnje leto tudi on med zmagovalci...

MIRKO KUNČIČ

Poredni Tonček

TONČEK, TONČEK, KAJ SI STORIL?

MUCI DROBNI NATOVORIL

RDEČ BALONČEK SI NA REP —

ČAKAJ, ČAKAJ, TI POTEPI!

KAJ SE TI RES NIČ NE SMILI?

UHLJE BOMO TI NAVILI,

DA BOŠ POMNIL ŽIVE DNI:

NI PRIJETNO, ČE BOLI!